

Večery trávíš v podkroví,
v slzách utápíš příkoří,
tolik to pálí stranou být,
když se ti smějou je to zlý.
Havrani táhnou nad hlavou,
duši máš prázdnou, bolavou.
Každý krok hlídá stín matky šílený
a všude ta zvláštní znamení.

Měsíc dávno spí, kdo jí odpoví,
ženou se stává zmatená.
Být jiná prý je hřích,
za branou prokletých
hroutí se ráj andělů.

Na plese září, ztrácí splín,
v některých tvářích pomsty stín.
S krví se mísí zas krutý žert a smích,
dál svojí síle nebrání.
Měsíc zůstal stát, není už o co hrát,
v peklo se mění celý sál.
Carrie tak smiř se s tím,
nepřekročíš svůj stín,
zhroutil se ráj andělů.